

# העור והרוטב פרק תשיעי חלין

מ"ד מ"ה פ"ח מ"ה  
בכורות ס"א י"א  
מ"ב ב"מ פ"ד מ"ג  
פסול ס"ב ב"מ  
ענין י"ט מ"טע א"ח  
ס"א כ"ט ס"ד ג'

מ"ב (מ"ה) פ"ד מ"ג  
בכורות מ"טע א"ח  
כ"ט ק"ב ס"ד מ"א  
[בכורות] לא מ"ח מ"א  
ג"ס נ"טו לא מ"ח:]

א"ל  
ב"מ פ"ח מ"ה א"ח  
בכורות מ"טע א"ח  
[בכורות] לא מ"ח מ"א  
[ה"מ] מ"ח

**ואם** איתא וואו שיונק מבשי ליה. סימנה אכתי ה"מ למבשי  
אז דילמא ה"מ עולא בן שנתו בן יונק בן שנתו בן שנתו בן שנתו  
ל"ה ר' יוחנן כל זמן שיונק בן בן שנתו בן שנתו בן שנתו בן שנתו  
מחצבתא דבשי לא פלוגי. כולי האי ולהכי לא צבי הכי וה"ל יעקב  
מקורבי"ל מ"ח דכולה שמעתינן סברה  
דיוצק קשה אפילו תוך שנתו כשאין  
יונק מיונק אחר שנתו ולכן כיון דר'  
יוחנן כל זמן שיונק קאמר א"כ פשיטא  
דעולא וואו שיונק קאמר דא' תוך  
שנתו בן יונק בן שנתו בן שנתו בן שנתו  
א"כ כ"ש לאתר שנתו א"כ הוא יונק  
דחשיב ליה דך א"כ מה הוסיף ר' יוחנן  
כל זמן שיונק הא עולא מודה דכל שכן  
הוא: **עור** הראש של עגל הכך מהו  
שיטמא. על משנה היה שאל הי"ד  
הלכה דמתני' הוה ידע כדפריך מינה  
לרבי יוחנן במקום:  
**למינה** הפסיק הענין. סימנה  
למחר לעיל (דף ק"ב)

דאזי הנמא'ס לאכור ז'ין ורוטבן  
דהסם נמי למינה הפסיק הענין  
דפסוק אחד הוא לפירוש הקאנני"ל  
דהכל כל הכהו דמתמטין א"כ לאו  
גישתא סברה הוא (ג) לאוקומי א"כ  
דתיבב כפר למינה וואו"ג דתיבב  
תשמת כדהיי"ו ד"ש לה גישתא  
ומרבינן לה א"כ ז'ין ורוטבן דלעיל  
סברה הוא לאוקומי ככולהו:

**למינה** הפסיק הענין. קלמ' סימנה  
כיון דהפסיק הענין למח  
לי אלה: (ג) **כרבי** יהודה דאזיל  
במר גישתא. פירש בקונטרס דלית  
ליה דרשה דהקמא'ס [ולפירושו לא  
אי תנא דברייתא לא רבי יהודה ולא  
בר פלוגתיה וכאם קאמר רב תנא  
הוא ופלוגי דהא תנא דברייתא כותיה  
יש לפרש דטלה א"כ לאו דרשה  
דהקמא'ס ותוקי מסברא רביא  
כהנהו דלית להו גישתא ומיעוטא  
כהנהו דלית להו גישתא ולית להו  
למינה הפסיק הענין א"כ רב דלית  
ליה למינה הפסיק הענין מ"כ פליג  
עלייה ותשיב תשמת:

**אזין** תמור שנלחה לקופס סבור.  
ונתכסבל בשער שניה בזמן פ"ה.  
דפריך דהכא נמי במתני' יהי כני  
בהגחה לפני הדורסן בלא הטך  
ותימה א"כ מאי משי עולא אפילו  
דלא הילך דלכתי תקשה לימינ' במתני'  
הגחה לפני הדורסן בלא הטך ע"כ  
נראה דה"ל הילך א"כ עולא לא  
מולא קתני במתניתין עולא דר"ל  
דטלה גרס מהילך ומשי עולא א"כ

על גב דלא הילך כלומר ק' לי זה כמו זה ואין מדוש בזה וזר מצוה:  
**לנבר**. פ"ה מי ש' על גב עיסת הצירו בטהרה תריך לנרות  
עד ד' מילין להטביל פלוי ולפי זה לא קא' לפני ולאחריו  
אבל דאין ריגולא להשכיר אדם בדרך לעשות לו עיסת ונראה  
כפירוש הערוך דפ' א"ס ג' גבל השושה עיסה בטהרה ברוחק ר'  
מילין ימחין עד שיגיע לאורה וגבל ומיירי בחדם האו"ך בדרך ומינה  
מה שפירש בערוך "תפלה לרחוק ידיו לפתלה א"ן עראה דה"ל דמי  
אזי דמטא זמן לנ"י הא לייס ענה "אזי" בדרבנן (דף טו.) אמחין דמהדר  
אמחי בשד"ן לנחיה דכתיב ארחין בנקיון כפי כל מידי דמנקי ואי  
לא מטא זמן תפלה מאי אריחי ר' מילין אפילו טובא נמי ונראה  
כפירוש הקונטרס דלענין להטביל בעשרה איירי ותימה דלמחי לא חשיב  
חשיב עבודה דבסמוך ועוד למחי דחשיב עבודה דלמחי לא חשיב  
שליש רים דפרק לא יחפור (ב"ב דף טו.) "דמדת המ"ל ז' ומחלה  
רים ור"פ פ"י לתפלה לטבול להטבול דלמ"ג דק"ל (לקמן דף ק"ו):  
כרבי יהודה בן בריה דרבי יוחנן א"כ עורה ה"מ לנחיה ור"ש א"כ לתפלה  
לא' ז' נמי לא כתיב ליה דרבי יהודה בן בריה ולפירוש ר"ח  
יחא דלא חשיב עבודה דלא חשיב אלא הכך תנחא סתן ענין סהרה  
מאז חשיב עבודה שחייב כח מענין סהרה שמטהר העור מן  
העומאה ולכ"י ה"ל ולא חשיב היא דשליש רים:

**ואמר ליה ר' יוחנן כל זמן שיונק** א"כ  
עולא בן שנתו קאמר" בין יונק ובין שאינו  
יונק ואמר ליה ר' יוחנן בן שנתו דה"ל שיונק?  
ת"ש ר' יוחנן אמר כל זמן שיונק ואם איתא  
הוא שיונק מיבעי ליה ש"מ. \*בעא מיניה  
ריש לקיש מר' יוחנן עור הראש של עגל  
הדך מהו שיטמא? אמר ליה איני מטמא  
אמר ליה לימדתו רבינו אלו שעורותיהן  
בכשח עור הראש של עגל הדר [א"ל א"ר  
תנ"י] מיני בלשון יחיד אני שונה אותה  
דתיבב השו"ס את העולה להקטיר ביה

מעור שנתה האליה חיץ למקומו פסול  
ואין בו כרת, חיץ לזמנו פיגול והייבין עליו  
כרת, **אלעוד בן יהודה** איש אבולום אומר  
משום ר' יעקב וכן היה ר' שמעון בן יהודה  
איש כפר עיכום אומר משום רבי שמעון  
אחד עור פריסה ואחד עור הראש של עגל  
הדך ואחד עור של תרת האליה וכל שמונו  
הבמים נבי טומאה שעורותיהן כבשרן  
להביא עור של בית הבושת: חיץ למקומו  
פסול ואין בו כרת חיץ לזמנו פיגול וחיבין  
עליו כרת: ועור בית הפרסות: מאי בית  
הפרסות? ר"ב אמר בית הפרסות כמש רבי  
גינאי אמר רבוב הגמברת עם הראש:  
ועור האנקה: [ה] תנו רבנן  
\*דרבות עורותיהן כבשרן, יכול א"כ כולי  
ת"ל א"ל והוא אלה אכולהו כתיבי? אמר  
ר' למינהו הפסיק הענין, וליחשוב נמי  
הגשמת? אמר רב שמואל בר יצחק \*רב=

תנא הוא ותני תנשמת, והא תנא דידן לא  
תני תנשמת? אמר רב ששת בריה דרב אידי  
תנא דידן סבר לה \*כר יהודה דאזיל בתר  
גיטתא ובגיטתא דהלמא'ה למפגרי: וכו' [ו]  
שיעבד [ובן]: הילך א"כ לא הילך לא  
הוא תני ר' חיאי [א] אזין תמור שמלחה  
לקופתו מעורה מלאה אע"ג דלא הילך,  
לא מלאה: הילך א"ן, לא הילך לא \*כבמה  
כדי עבוד? אמר רב דונא אמר רבי ינאי  
[א] ארבעת מילין \* (ר"ב) אבתי מ"ש דר"ש  
לקיש אמר) \*אלגבל \*ולחפלה ילגבלת ידיים  
ארבעת מילין, אמר רב נחמן בר יצחק:  
איבו

השני: ויחשב נמי. במתניתין: תשמת. דהא ז'ין נמי בקרא ברתא  
כתיב: רב תנא הוא ותני תשמת. רב דלמשי למינהו "הפסיק  
אלמא "הממא'ס" א"כ ה"ל דקרא ברתא קא' תנא הוא ותני תשמת"  
בשעוריהן כבשרן: תנא דידן סבר לה כרבי יהודה. כלומר לא  
ילך טעמא דהממא'ס" אלא מסברא דגיטתא כל שאין ממש בערוך  
שקול ר' וא"ן לו ממש עור ק"י בשר כרבי יהודה דלמח הלשון  
מ"ל"ה תנא לאו אקרא סמוך והאי דלא מודי ליה קנא דידן  
בהגשמה ביה פליגי" תנא קנא סבר גישתא דיה לא גישתא  
הוא ר"ב. יהודה סבר גישתא הוא: שטולא. לשון עולא אלמא  
מכיון שטולה מתורת בשר ונתנה לתורת עור בטלה והאי גמי'  
כיון ששקמן לפני הדורסן או שרכבו על גבלו להלך ב"ן א"כ  
על פי שלל הלב: ה"ל עולא. ה"ל משעה לבטלו: [א] (ע"ב)  
לגבל. הלש עיסתו בטהרה והוא שכיר לבטל הבית וגרין  
להטביל כליו יטריח טמא ארבעה מילין עד שיגיע למקומו ויטביל  
ויומר מחאין א"ן עליו לנרות מן הכהן אלא אם כן נטמן לו בטל  
הבית שכר הליכה: ולתפלה. המהלך בדרך וגומר בלבו ורעה  
לען מצדד יום א"ס י"ש בית הכנסת לפניו עד ארבעת מילין  
יטריח וילך ע"כ כדי שיטפול: ונגעילת ידים. לא ליהיה וא"ן לו  
מים ויש מים לפניו לכוף ארבעה מילין ימחין עד שיגיע למים:  
א"בו

וקאמר ליה ר' יוחנן כל זמן שיונק. ואפילו לאחר שנתו דבהנקה נמי  
ה"ל מילחא תמורא דבשי ור"ק ר' יוחנן בן שנתו בן שנתו בן שנתו בן שנתו  
האי דך אבל הנקה לא אוכר לפחות דלא פירש ב"ן שנתו לא יחא  
דך אלא לאוסף אפילו לאחר שנתו: או דילמא עולא בן שנתו קאמר.  
אבל הנקה לא חשבה ולא מיעד, וקאמר  
תורה אור

ל"ה ר' יוחנן א"כ הנקה נמי בעינן:  
כל זמן. משמע לאוסף ב"ל: אל  
תקטע. להשיב לי ממנה: שבלשון  
יחיד לני שונה אחת—משנה ולא  
בלשון סתם משנה שאני אומר אלעוד  
בן יהודה אמרה כדתניא [ג]: האמשב  
בדבר שאין דברו לאכול כגון לאכול  
למחר דבר שאין דברו לכך כגון חלב או  
להקטיר למחר דבר שאין דברו להקטיר  
כגון בשר שלמים וחסותא ואשכ  
וש"ך מצוה או עור בעולה. ח"ה  
[לא] לפסול ולא לפגול על (ה) (ש"ס)  
לאכול למחר דבר שדרס לאכול או  
להקטיר למחר דבר שדרס להקטיר:  
ועור שחתה האליה הרי הוא כבשר  
ודבר שדרס להקטיר קרינא ביה א"כ  
עולה היא ומשיל לפגול א"כ הקרבן  
במחשבת מו"ל זמנו או לפסול במחשבת  
חוץ למקומו: ומיבין עליו כרס.  
האכל ממנו אפילו בזמנו: וכל שנת  
תמיש לענין טומאה שהוא כבשר.  
שלא מליט כחן וישטו בבהמה פהרה  
להביא עור בית הבושת. של נקבה  
במחשבת או בשלמים והאי דלא מתייה  
ביראי כי הק' משום דליחיה בעולה  
ותנא בעולה לא אלא הא' תנא הוא  
למשי' ליה בשר ח"ה לא קרי  
בשר אלא עור שחתה האליה  
למחיה: עור הפרסות ממש. ולא  
עור ששל עלם השוק מן הקרבולים  
עד הארבעה: רבוב הממברת עם  
הקלש. כל עור ששל עלם השוק  
מרכבה המתחנה שחופין בשמת  
הפסיק. הפסיק. ה"ל  
יתירא קריש: לרפת עורות. שרליס  
הרין שיהו כבשר ומתיה ה"ל יתירא  
נמי רבינן (לשון דף ק"ב) ז'ין ורוטבן  
וקיפה שלהן ועור הכך נמי איתא  
בהדיא דהי מתייהו מפקת איה נמי  
אוכלא הוא: הא "הממא'ס" בתר  
דחשיבניה לכולהו כתיב: ז' הפסיק  
הענין. ולא קא' הא' אלה אלא  
אקרא בתרא האלקה והכח והלשון  
והאמות והפשיטת. א"כ הממא'ס וכו'  
ולאו אקרא קמא, דלמניו"ה האמור  
בסוף פסוק ראשון הפסיקו לומר  
שאינן מין אחד, ואותן האמורים בפסוק  
ראשון חלוקים מהאמורים בפסוק

הנהגות הב"ח  
(ה) רש"י ד"ס הממבר  
וה"ל וכל לפגול עד שחשב  
וכי' וכל לפגול עד שחשב  
לאכול למחר: (ג) תרתי  
ד"ס למיכו וכו' סברה  
הוא לאוקומי ר"ב מ"ה  
דכתיב: (ג) ד"ה כ"י  
יהוד וכו'. ל"כ ועי' כחם  
ספרתו הפ"ס ר"ש פ"ק  
שמונה ע"ס:  
ד"ס א"כ  
וה"ל וכל לפגול עד שחשב  
וכי' וכל לפגול עד שחשב  
לאכול למחר: (ג) תרתי  
ד"ס למיכו וכו' סברה  
הוא לאוקומי ר"ב מ"ה  
דכתיב: (ג) ד"ה כ"י  
יהוד וכו'. ל"כ ועי' כחם  
ספרתו הפ"ס ר"ש פ"ק  
שמונה ע"ס:  
ד"ס א"כ  
וה"ל וכל לפגול עד שחשב  
וכי' וכל לפגול עד שחשב  
לאכול למחר: (ג) תרתי  
ד"ס למיכו וכו' סברה  
הוא לאוקומי ר"ב מ"ה  
דכתיב: (ג) ד"ה כ"י  
יהוד וכו'. ל"כ ועי' כחם  
ספרתו הפ"ס ר"ש פ"ק  
שמונה ע"ס:  
ד"ס א"כ

הנהגות מדר"ב  
א"כ נמי כחם כדי עבוד  
ל"כ מ"ה שם ונפ"ר ש"ס  
הלכה מ"ב: [ג] ש"י ד"ס  
ע"ד לגבל. נמקח מלג  
ע"ד:

**שימה מקובצת**  
[א] ח"ר הפסא'ס. ג"ב  
ע"י ח"ס בבורח דף'  
פ"ב: [כרמיא דהמחשב  
לאכול למחר דבר שאין  
דרבו נבך כגון לאכול  
למחר דבר שאין דברו  
לאכול כגון חלב: ג] או  
עור העולה אינה  
מתכשרה לא לפסול ולא  
לפגול: [ד] לשיטה הפסיק  
הענין ולא קא' חיי ותי  
במחשבת אלא אקרא  
התורה והנהגת הבה  
והתורה והתורה  
התורה אלה הפסא'ס  
ותי' ולא אקרא קמא  
הדרינן חזרי והתעבר  
והצב לשיטה ח"ס עור  
ואין עור שחשב כבשר  
דלשיטה האמור בסוף  
ראשון הפסיק: לשיבך  
לא ה"ל תנא דברייתא:

[ג] הערוך אמר רב  
א"כ תנא דידן וכו' פ"י  
גישתא הוא במתוס  
שער נ"ד ח"ס סוף דף  
א"כ ע"כ ע"כ גישתא'  
א"ל  
[א] ז'ין ורוטבן  
פ"י: ז'ין ורוטבן  
מ"ב ז'ין ורוטבן

[א] ז'ין ורוטבן  
פ"י: ז'ין ורוטבן  
מ"ב ז'ין ורוטבן

גליון הש"ס  
תוס' ד"ס לגבל כ"י  
מדת כתיב ז'  
ומתלה ר"ס כדתיבב  
בומה דף טו ע"ב:  
תוך גבל א'  
[למשי] שם איתא רב  
[הכל]  
[והיא משנה בכ"י ע"ב]:  
[פ"י] ח"ס' בכורות כ"ב:  
ד"ס [ול"ס]